

KNIHA 1

KRÁL HNĚVU

ANA HUANG

 BARONET

Král hněvu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Ana Huang

Král hněvu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁL
HNĚVU

KRÁL
HNĚVU

ANA HUANG

Copyright © 2022. KING OF WRATH by Ana Huang

Translation © Jana Michalcová 2024

Cover Design by Cat at TRC Designs

ISBN tištěné verze 978-80-269-2484-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2490-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2491-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2485-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Bojujme za ty,
které milujeme – včetně sebe sama.*

Playlist

Empire State of Mind – Jay-Z feat. Alicia Keys

Luxurious – Gwen Stefani

Red – Taylor Swift

Teeth – 5 Seconds of Summer

Partition – Beyoncé

Pretty Boy – Cavale

All Mine – PLAzA

Can't Help Falling in Love – Elvis Presley

We Found Love – Rihanna

Counting Stars – One Republic

The Heart Wants What It Wants – Selena Gomez

Stay – Rihanna

Poznámky k obsahu

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální obsah,
vulgarismy, mírné násilí a témata, která mohou být
pro některé čtenáře citlivá.

KAPITOLA 1

Vivian

Nemůžu uvěřit, že je tady. Nikdy na tyhle akce nechodí, pokud je nepořádá nějaký jeho kamarád...”

„Viděli jste, že v žebříčku miliardářů ve *Forbesu* posunul o jedno místo níž Arna Reinharta? Když to Arnie zjistil, málem omdlel uprostřed restaurace Jean-Georges, chudák...”

Šuška se začala šířit v polovině každoroční sbírky na podporu ohrožených zvířat pořádané organizací Frederick Wildlife Trust.

Toho roku byl údajnou hvězdou přehlídky malý, pískově zbarvený kulík písklavý, ale nikdo ze dvou stovek hostů slavnostního večera nediskutoval nad skleničkou šampaňského Veuve Clicquot a kaviárovými cannoli o blahu tohoto ptáka.

„Slyšel jsem, že jeho rodinná vila u jezera Como prochází rekonstrukcí za sto *milionů* dolarů. To místo je staré několik století, takže je asi načase...”

Šepot nabýval na intenzitě, doprovázely ho kradmé pohledy a občasné zasněné vzdechy.

Ani jsem se neotočila, abych zjistila, kdo tyhle obvykle chladné členy manhattanské smetánky tolik vyvedl z míry. Bylo mi to jedno. Byla jsem moc zaneprázdněná jistou dědičkou obchodního domu, která se na podpatcích sahajících až do nebe belhala ke stolu s oblečením. Rychle se rozhlédla kolem, pak popadla jeden z personalizovaných dárkových balíčků a hodila si ho do kabelky.

Jakmile odešla, promluvila jsem do sluchátka. „Shannon, kód Pink u stolu s věcmi. Zjisti, komu vzala tašku, a vyměň ji.“

Každý z dnešních balíčků obsahoval věci za více než osm tisíc dolarů, ale bylo snazší zahrnout náklady do rozpočtu akce než se postavit dědičce Denmanových.

Má asistentka zasténala přes sluchátko. „*Zase* Tilly Denmanová? Nemá snad dost peněz, aby si koupila všechno, co na tom stole je, a ještě jí zbyly miliony?“

„Má, ale u ní nejde o peníze. Jde o adrenalin,“ řekla jsem. „Běž. Zítra objednáme chlebový nákyp z pekárny Magnolia, abych ti vynahradila tu strašnou námahu s výměnou dárkové tašky. A proboha, zjisti, kde je Penelopa. Měla by obsluhovat u stolu s dárky.“

„Ha ha,“ řekla Shannon, která zjevně pochopila můj sarkasmus. „Dobrá. Zkontroluju dárkové tašky a najdu Penelopu, ale zítra očekávám *velký* talíř chlebového nákypu.“

Zasmála jsem se, zavrtěla hlavou a spojení se přerušilo.

Zatímco se Shannon starala o dárkové tašky, kroužila jsem po místnosti a dávala pozor na další větší či menší problémy.

Když jsem začala podnikat, připadalo mi divné, že pracuju na akcích, kterých bych se jinak účastnila

jako host. Ale za ta léta jsem si zvykla a příjem mi umožnil maličkou míru nezávislosti na rodičích.

Nebyla to část mého svěřenského fondu ani dědictví. Šlo o peníze, které jsem si poctivě vydělala jako organizátorka luxusních akcí na Manhattanu.

Já jsem milovala výzvu, kterou představovalo zařizování krásných akcí od píky, a boháči milovali krásné věci. Byla to výhra pro všechny.

Později jsem kontrolovala nastavení zvuku pro hlavní projev večera, když ke mně přiběhla Shannon. „Vivian! Neřekla jsi mi, že je tady!“ sykla.

„Kdo?“

„*Dante Russo*.“

Veškeré myšlenky na dárky a zvukové zkoušky mi vylétěly z hlavy.

Přesunula jsem pohled na Shannon a všimla si jejích rozzářených očí a zrudlých tváří.

„Dante Russo?“ Srdce se mi bez zjevného důvodu rozbušilo. „Ale on nepotvrdil, že se zúčastní.“

„Na něj se pravidla odpovědi nevztahují.“ Prakticky vibrovala vzrušením. „Nemůžu uvěřit, že se tu ukázal. Lidi o tom budou mluvit celé *týdny*.“

Předchozí šuškania rázem dávala smysl.

Dante Russo, tajemný výkonný ředitel konglomerátu s luxusním zbožím Russo Group, se jen výjimečně účastnil veřejných akcí, které nepořádal on, někdo z jeho blízkých přátel nebo některý z jeho významných obchodních partnerů. Organizace Frederick Wildlife Trust nespádala ani do jedné z těch kategorií.

Také byl jedním z nejbohatších, a tím pádem nejsledovanějších mužů v New Yorku.

Shannon měla pravdu. Jeho přítomnost tady vzbudí rozruch na týdny, ne-li měsíce.

„Fajn,“ řekla jsem a snažila se zkrotit náhle zrych-

lený tep. „Možná to přinese větší povědomí o problému kulíků.“

Shannon protočila oči. „Vivian, nikdo se nezajímá,“ zarazila se, rozhlédla se kolem a ztišila hlas. „O kulíky pisklavé se ve skutečnosti nikdo nezajímá. Teda, je mi líto, že jsou ohrožení, ale budme upřímní. Lidi jsou tu jen kvůli tomu, aby se předvedli.“

Zase měla pravdu. A přesto, ať už měli hosté k účasti na akci jakýkoli důvod, vybíraly se tu peníze na dobrou věc a takové akce udržovaly moje podnikání v chodu.

„Skutečným tématem večera je,“ podotkla Shannon, „jak dobře Dante vypadá. Nikdy jsem neviděla muže, který by se tak hodil do smokingu.“

„Máš přítele, Shan.“

„A co? Můžeme přece oceňovat krásu jiných lidí.“

„Jo, no, podle mě jsi ji *ocenila* dostatečně. Jsme tady kvůli práci, ne proto, abychom obdivovaly hosty.“ Jemně jsem ji postrčila ke stolu s dezerty. „Můžeš přinést další tartaletky? Docházejí.“

„Ty taky zkazíš všechnu legraci,“ zaremcala, ale udělala, co jsem jí řekla.

Snažila jsem se znovu soustředit na zvukovou aparaturu, ale nedokázala jsem odolat, abych si neprohlédla místnost a nevyhledala překvapivého hosta večera. Přejela jsem pohledem přes DJe a 3D zobrazení kulíků a spočinula jím na davu u vchodu.

Byl tak hustý, že jsem neviděla víc než řadu lidí na okraji, ale vsadila bych své bankovní konto, že středem jejich pozornosti je Dante.

Moje podezření se potvrdilo, když se dav na chvíli přemístil a odhalil pohled na tmavé vlasy a široká ramena.

Po celé délce páteře mi přeběhl záchvěv uvědomění.

S Dantem jsme patřili do stejných společenských kruhů, ale nikdy jsme se oficiálně nepotkali. Vzhledem k tomu, jakou měl pověst, jsem byla ráda, že to tak je.

I tak byla jeho přítomnost jako magnet a já jsem cítila, jak mě to k němu táhne přes celou místnost.

Neustálé bzučení na mém boku zahnilo mravenčení, které se mi rozeběhlo po kůži, a odvedlo mou pozornost od Dantova fanklubu. Když jsem z kabelky vylovila osobní mobil a viděla, kdo volá, sevřel se mi žaludek.

Neměla bych přijímat soukromé hovory uprostřed pracovní akce, ale předvolání od Francise Laua člověk zkrátka neignoruje.

Než jsem zapadla na nejbližší toaletu, dvakrát jsem se ujistila, že neexistují žádné naléhavé situace, které by vyžadovaly mou okamžitou pozornost.

„Dobrý den, otče.“ Po téměř dvaceti letech praxe mi formální pozdrav snadno vyklouzl ze rtů.

Dřív jsem mu říkala tati, ale poté, co se firma Lau Jewels rozjela a my se přestěhovali ze stísněného 3+kk do sídla v bostonské čtvrti Beacon Hill, trval na tom, že mu budu říkat otče. Patrně to znělo „vytříbeněji“ a „honosněji“.

„Kde jsi?“ ozval se na druhém konci linky jeho hluboký hlas. „Proč je tam taková ozvěna?“

„Jsem v práci. Proklouzla jsem na záchod, abych přijala tvůj hovor.“ Opřela jsem se bokem o skříňku a cítila jsem nutkání dodat: „Je to benefiční akce na zachranu ohroženého kulíka pisklavého.“

Otec si ztěžka oddechl a já se usmála. Neměl zrovna moc trpělivosti s obskurními záležitostmi, které lidé využívali jako záminku k pořádání večírků, i když se jich stejně účastnil. Slušelo se to.

„Každý den se dozvídám o nějakém novém ohroženém zvířeti,“ zabručel. „Tvá matka je ve výboru sbírky na nějakou rybu nebo něčeho takového, jako bychom každý týden nejedli mořské plody.“

Moje máma, původně kosmetička, je nyní profesionální společenskou celebritou a členkou charitativního výboru.

„Když jsi v práci, tak tedy stručně,“ pronesl otec. „Přejeme si, abys s námi v pátek večer povečeřela. Máme důležitou novinku.“

Navzdory tomu, jak to zformuloval, to nebyla žádost.

Úsměv mi zmizel z tváře. „*Tenhle* pátek večer?“ Bylo úterý a já žila v New Yorku, zatímco rodiče v Bostonu.

I na jejich poměry to byla žádost na poslední chvíli.

„Ano.“ Víc to otec nerozváděl. „Večeře je přesně v sedm. Nezpozdi se.“

Zavěsil.

Telefon mi zůstal ještě chvíli přimrzlý k uchu, než jsem ho sundala. Vyklouzl mi z dlaně, málem se roztrástil o podlahu a pak jsem ho strčila zpátky do kabelky.

Bylo zvláštní, jak mě jediná věta dokázala poslat do spirály úzkosti.

Máme důležitou novinku.

Stalo se něco ve firmě? Je někdo nemocný nebo umírá? Prodávají rodiče dům a stěhují se do New Yorku, jak kdysi vyhrožovali?

Hlavou se mi honily tisíce otázek a možností.

Odpověď jsem neznala, ale jedno jsem věděla.

Nouzové předvolání na panství Lauů nikdy nevěští nic dobrého.

KAPITOLA 2

Vivian

Obývací pokoj mých rodičů vypadal, jako by vypadl z časopisu *Architectural Digest*. Čalouněné pohovky stály kolmo ke stolům z vyřezávaného dřeva; porcelánové čajové servisy se tiskly k nesmírně cenným tretkám. Dokonce i vzduch byl chladný a neosobní, jako nějaký druh drahého osvěžovače.

Někteří lidé měli domy, moji rodiče měli exponát.

„Máš nějakou mdlou pokožku.“ Matka si mě kriticky prohlédla. „Dodržuješ měsíční péči o pleť?“

Seděla naproti mně a její pleť zářila zdravím.

„Ano, matko.“ Z toho, jak jsem se nutila udržet si zdvořilý úsměv, mě bolely tváře.

Před deseti minutami jsem vstoupila do domu, ve kterém jsem vyrůstala, a už jsem byla vystavena kritice za vlasy (moc rozcuchané), nehty (moc dlouhé) a teď i za pleť.

Prostě další běžná noc na panství Lau.

„Dobře. Pamatuj si, že se nesmíš zanedbávat,“ pokračovala máma. „Ještě nejsi vdaná.“

Zadržela jsem vzdychnutí. *A jsme zase u toho.*

Přestože moje kariéra na Manhattanu, kde to bylo v oboru plánování akcí tvrdší než při výprodeji značkových vzorků, kvetla, rodiče se upínali na to, že nemám přítele, a tím pádem ani žádné vyhlídky na manželství.

Mou práci tolerovali, protože už se nenosí, aby dědičky nic nedělaly, nicméně si dělali zálusk na zetě, který by posílil jejich pozici v kruzích starosvětské společenské smetánky.

Byli jsme bohatí, nicméně starosvětští se z nás nikdy nestanou. Ne během této generace.

„Jsem ještě mladá,“ prohlásila jsem trpělivě. „Mám spoustu času na to, abych se s někým seznámila.“

Bylo mi teprve osmadvacet, ale rodiče se chovali, jako bych se měla scvrknout na mumii, jakmile v den mých třicátých narozenin odbije půlnoc.

„Je ti skoro třicet,“ namítla matka. „Nemládneš a *musíš* začít myslet na manželství a děti. Čím déle budeš čekat, tím méně příležitostí k randění budeš mít.“

„*Myslím na to.*“ *Myslím na ten rok svobody, co mi zbývá, než mě donutí vzít si nějakého bankéře s číslovkou za příjmením.* „A pokud jde o omlazení, na to existuje botox a plastická chirurgie.“

Kdyby tu byla moje sestra, zasmála by se. Jenomže nebyla, takže se moje vtipná poznámka rozplizla víc než špatně upečené soufflé.

Matka stáhla rty do tenké linky.

Otec sedící vedle ní přísně stáhl husté šedivé obočí, které nad kořenem nosu vytvořilo vrásku ve tvaru hlubokého V.

Šedesátiletý Francis Lau, čiperný a v dobré kondici, vypadal každým coulem jako člověk, který se sám

vypracoval až na generálního ředitele. Během tří desetiletí rozšířil Lau Jewels z malého rodinného podniku na nadnárodní kolos a stačil jeho pohled beze slov, abych se přitiskla k polštářům pohovky.

„Pokaždé, když se zmíníme o manželství, začneš vtipkovat.“ Tón měl naplněný nesouhlasem. „Manželství *není* vtip, Vivian. Pro naši rodinu je to důležitá věc. Podívej se na sestru. Díky ní jsme teď spřízněni s královskou rodinou Eldorrey.“

Kousla jsem se do jazyka tak silně, až se mi v puse rozlila měděná chuť. Moje sestra se provdala za eldorského hraběte, který je vzdáleným bratrancem královny. Tvrdit, že jsme „spřízněni“ s královskou rodinou jednoho malého evropského království, bylo sice přehnané, ale v očích mého otce byl šlechtický titul zkrátka šlechtický titul.

„Vím, že to není vtip,“ odvětila jsem a natáhla se pro čaj. Potřebovala jsem nějak zaměstnat ruce. „Ale taky to není něco, na co bych právě teď chtěla myslet. Randím. Zkoumám možnosti. V New Yorku je spousta svobodných chlapů. Jen musím najít toho pravého.“

Nedodala jsem: v New Yorku je spousta svobodných chlapů, ale těch svobodných, heterosexuálních, nepřitroublých, neujetých, neznepokojivě výstředních chlapů je jen málo.

Chlápek, s nímž jsem měla rande naposledy, se mě snažil přemluvit, ať se zúčastním nějaké seance, na které bych se spojila s jeho mrtvou matkou, aby „mě poznala a schválila“. Samo sebou jsem se s ním už nikdy víc neviděla.

Ale to naši nemuseli vědět. Ti si mysleli, že randím jen s pohlednými majiteli svěrenských fondů.

„Dopřáli jsme ti spoustu času, aby sis našla vhodného partnera.“ Na otce moje řečičky dojem neudělaly.

„Od svého posledního... *vztahu* jsi neměla jediného přítele, se kterým bys to myslela vážně. Je evidentní, že nechápeš naléhavost situace tak jako my, a proto jsem vzal věci do vlastních rukou.“

Čaj zamrzl na půli cesty k mým rtům. „Co tím chceš naznačit?“

Myslela jsem, že ty důležité novinky, o kterých se zmiňoval, se týkají sestry nebo firmy. Ale co když...

Krev mi ztuhla v žilách.

Ne. To snad ne.

„Tím myslím, že jsem ti obstaral vhodného partnera,“ vybalil na mě otec bez jakéhokoli varování nebo znatelných emocí. „Dalo mi to docela dost práce, ale nakonec jsem to dohodl.“

Obstaral jsem ti vhodného partnera.

Útržky jeho vyjádření mi prolétly hrudí a málem rozštíply moji vnější vyrovnanost vejprů.

Můj šálek dopadl na talířek a zarachotil, za což jsem si vysloužila zamračení od matky.

Pro jednu jsem se moc zaobírala tím, abych zpracovala, co se děje, než abych si dělala hlavu z jejího nesouhlasného pohledu.

V našem světě velkých obchodních podniků a mocenských her, kde se lidi nebrali z lásky, ale kvůli spojení, byly domluvené sňatky běžnou praxí. Sestru naši provdali kvůli titulu a já jsem věděla, že na mě přijde řada taky. Jen jsem nečekala, že se to stane tak... tak *brzy*.

Hrdlo mi propláchl hořký koktejl namíchaný z šoku, strachu a hrůzy.

Očekávalo se, že když to otcí „dalo docela dost práce“, bude to smlouva na doživotí.

Přesně to chce každá žena slyšet.

„Nechali jsme tě otálet příliš dlouho a tento svazek

pro nás bude nesmírně užitečný,“ pokračoval otec.
„Určitě budeš souhlasit, až ho při večeři poznáš.“

Koktejl se změnil v jed a leptal mi vnitřnosti.

„Při večeři? Jako *dneska* večer?“ Můj hlas zněl vzdáleně a zvláště, jako bych ho slyšela ve zlém snu.
„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Už to, že na mě vyrukovali s tou novinkou o domluveném manželství, bylo dost zlé. Setkat se s budoucím snoubencem bez přípravy bylo stokrát horší.

Není divu, že máma byla ještě kritičtější než obvykle. Měl nás navštívit její budoucí zeť.

Zvedl se mi žaludek a šance, že jeho obsah vrhnu na matčin drahocenný perský koberec, byla čím dál reálnější.

Všechno se to seběhlo moc rychle. Pozvání na večeři, zpráva o zasnoubení, nadcházející setkání – mysl mi vířila, jak jsem se snažila to všechno pobrat.

„Potvrdil to až dnes kvůli... komplikacím s rozvrhem.“ Otec si uhladil košili. „Nakonec se s ním budeš muset seznámit. Je jedno, jestli to bude dnes večer, za týden, nebo za měsíc.“

Ve skutečnosti na tom záleží. Je rozdíl, jestli jsem na setkání se snoubencem psychicky připravená, nebo jestli mi ho předhodí bez předchozího varování.

Moje touha přejít do protiútoku bublala na nízkém stupni a nikdy neměla dosáhnout bodu varu.

Odmlouvání bylo v domácnosti Lauových přísně zakázáno. Pravidla rodiny jsem musela dodržovat i v dospělosti a za neposlušnost vždycky následoval rychlý trest a ostrá slova.

„Chceme, aby to proběhlo tak rychle, jak to půjde,“ přidala se matka. „Naplánovat pořádnou svatbu chvíli trvá a tvůj snoubenec si, ehm, zakládá na detailech.“

Bylo divné, že už o něm mluví jako o mém snoubenci, když jsem se s ním ještě ani nesetkala.

„Časopis *Mode de Vie* ho loni jmenoval jedním z nejžádanějších svobodných mužů do čtyřiceti let věku. Bohatý, pohledný, vlivný. Tvůj otec se namouduši překonal.“ Matka poplácala otce po paži a zářila nadšením.

Takhle vzrušenou jsem ji neviděla od chvíle, kdy předchozího roku získala místo v plánovacím výboru Bostonské společnosti pro dražby vína.

„To je... úžasné.“ Úsměv se mi zachvěl, jak jsem se ze všech sil snažila udržet ho na rtech.

Alespoň má můj nápadník pravděpodobně všechny zuby. Řekla bych, že rodiče by klidně byli schopni provdat mě za nějakého vetchého miliardáře v posledním tažení.

Na prvním místě byly peníze a postavení, všechno ostatní stálo na druhém místě hodně daleko za nimi.

Zhluboka jsem se nadechla a přiměla svou mysl, aby se *touhle* cestou nepouštěla.

Seber se, Viv.

I když jsem byla na rodiče naštvaná, že to na mě takhle narafičili, šilet kvůli tomu můžu později, až přežiju večer. Nemohla jsem ženicha odmítnout. Kdybych to udělala, rodiče by se mě zřekli.

Navíc můj budoucí manžel – znovu se mi zvedl žaludek – se měl objevit každou chvíli a já nemohla udělat scénu.

Otřela jsem si dlaň o stehno. Motala se mi hlava, ale nesundávala jsem masku, kterou jsem doma nasažovala odjakživa. *Nevzrušenou. Klidnou. Přijatelnou.*

„Takže.“ Polkla jsem hněv a přinutila se k odlehčenému tónu. „Má ten pan Dokonalý nějaké jméno, nebo je známý jen podle výše jmění?“

Nepamatovala jsem si všechny, kteří se objevili na seznamu *Mode de Vie*, ale ti, jež jsem si pamatovala, na mě zrovna nepůsobili moc důvěryhodně. Jestli – „Podle výše jmění ho znají jen cizí lidi. Jméno znají vybraní přátelé a rodina.“

Když jsem za sebou zaslechla hluboký, nečekaný hlas, ztuhla mi páteř. Zněl tak blízko, až jsem *cítla*, jak mi ta slova vibrují na zádech. Stékala po mně jako sluncem prohřátý med – výrazná a smyslná, se slabým italským přízvukem, který příjemně rozechvíval každé moje nervové zakončení.

Pod kůží se mi rozlilo teplo.

„Á, tady jste.“ Otec vstal a v očích se mu kupodivu vítězoslavně zablesklo. „Díky, že jste dorazil tak narychlo.“

„Jak bych si mohl nechat ujít příležitost seznámit se s vaší rozkošnou dcerou?“

Slovo *rozkošná* bylo podbarvené kapkou výsměchu a okamžitě odplavilo veškerou mou počínající přitažlivost k tomu hlasu.

Žár v mých žilách uhasil led.

Tolik k panu Dokonalému.

Pokud šlo o lidi, naučila jsem se důvěřovat svému instinktu a můj instinkt mi napovídal, že majitel hlasu je z večere stejně nadšený jako já.

„Vivian, pozdrav našeho hosta.“ Kdyby se máma usmívala ještě víc, tvář by se jí roztrhla.

Napůl jsem čekala, že si podepře bradu rukou a zasněně vzdychne jako nějaká zamilovaná školačka.

Než jsem zvedla pohled, vytěsnila jsem tu znepokojivou představu z mysli.

Postavila jsem se.

Otočila se.

A z plic mi vyprchal všechn vzduch.

Husté černé vlasy. Olivová plet'. Trochu křivý nos, který spíše zdůrazňoval jeho drsný mužný půvab, než aby na něm ubíral.

Můj budoucí manžel byl zkáza v obleku. Nebyl to žádný konvenční hezoun, ale jeho charisma bylo tak intenzivní a podmanivé, že pohltilo každou molekulu kyslíku v místnosti, jako když černá díra pohltí nově zrozenou hvězdu.

Existovali obecně pohlední muži a pak existoval *on*.

A na rozdíl od jeho hlasu byla jeho tvář nesmírně známá.

Srdce mi tíhou toho šoku kleslo až do kalhot.

Nemožné. Tohle v žádném případě nemohl být můj domluvený snoubenec. Musí to být nějaký vtip.

„Vivian.“ Matka svou výtku zamaskovala za vyslovením mého jména.

Jistěže. Večeře. Snoubenec. Seznámení.

Probrala jsem se z omámení a přinutila se nervózně, ovšem zdvořile usmát. „Vivian Lauová. Ráda vás poznávám.“

Natáhla jsem ruku.

Trvalo jeden úder mého srdce, než ji stiskl. Mou dlaň sevřela hřejivá síla a do paže jako by mě uhodil elektrický proud.

„To jsem pochopil z toho, jak vaše matka několikrát zopakovala vaše jméno.“ Podle protáhlého tónu jeho hlasu by jeden řekl, že vtipkuje, ale tvrdost v jeho pohledu mi prozradila, že to myslí všelijak, jen ne jako vtip. „Dante Russo. Potěšení je na mé straně.“

Jeho slova nesla znovu náznak výsměchu, nenápadný, ale řezavý.

Dante Russo.

Generální ředitel společnosti Russo Group, legenda žebříčku Fortune 500 a muž, který před třemi dny

vzbudil takový poprask na slavnostním večeru společnosti Frederick Wildlife Trust. Nebyl to jen tak nějaký žádoucí svobodný muž, byl nejžádanější. Nepolapitelný miliardář, jehož chtěla každá žena, a žádné se nepodařilo ho získat.

Bylo mu šestatřicet, byl proslulý tím, že žije svou prací, a až do této chvíle se nezdálo, že má v úmyslu vzdát se svého staromládeneckého stylu života.

Tak proč by ze všech lidí na světě zrovna Dante Russo souhlasil s dohodnutým sňatkem?

„Představil bych se výši jmění,“ pronesl. „Ale vzhledem k tomu, za jakým účelem se koná dnešní večeře, bylo by nezdvořilé zařadit vás mezi cizí lidi.“

V jeho úsměvu nebyla ani špetka vřelosti.

Při tom, jak připomněl, že zaslechl moje žertování, se mi rozhořely tváře. Nemyslela jsem to nijak zle, ale mluvit o penězích druhých se považovalo za neslušné, přestože to potají dělali všichni.

„To je od vás velice ohleduplné.“ Chladnou odpovědí jsem maskovala, jak je mi trapně. „Nebojte se, pane Russo. Kdybych chtěla znát výši vašeho jmění, můžu si to vygooglit. Ta informace je zajisté k mání stejně snadno jako příběhy o vašem legendárním šarmu.“

V očích mu zajiskřilo, ale na mou návnadu se nechytil.

Místo toho jsme se na okamžik střetli pohledy, pak pustil mou ruku a přešel věčným pohledem prostým emocí po mém těle.

Ruka mi hořela, ale všude jinde se mé kůže dotýkal chlad jako lhostejnost boha, když stojí tváří v tvář smrtelníkovi.

Znovu jsem pod Dantovým pohledem ztuhla a náhle jsem si uvědomila, že mám na sobě tvídovou sukni, perlové náušnice a lodičky na nízkém podpatku,

všechno schválené Cecelií Lauovou. Dokonce jsem svou oblíbenou rudou rtěnku vyměnila za jinou v neutrálním tónu, který preferovala matka.

Tohle byla moje obvyklá uniforma pro návštěvu rodičů a podle toho, jak Dante stiskl rty, ho dvakrát neohromila.

Když jeho temné, nelítostné oči znovu vyhledaly mé, zkroutila mi žaludek směsice rozpaků a rozčilení.

Prohodili jsme spolu jen pár slov, ale já už jsem jistě věděla dvě věci.

Zaprvé, Dante bude můj snoubenec.

Zadruhé, možná se zabijeme dřív, než se dostaneme k oltáři.

KAPITOLA 3

Dante

Svatba se bude konat za šest měsíců,“ řekl Francis. „To je dostatek času na to, abychom naplánovali pořádnou oslavu, a přitom to moc neprotahovali. Ale prohlášení pro veřejnost by měla vyjít ihned.“

Usmál se a z jeho vlídného tónu a výrazu vůbec nešlo poznat, jaký se pod nimi ukrývá had.

Brzy po mém příchodu jsme se přesunuli do jídelny a rozhovor se okamžitě stočil k plánování svatby.

Projela mnou vlna nevole. Samozřejmě, že chce, aby se svět co nejdříve dozvěděl, že si jeho dcera vezme Russoa.

Muži jako Francis by udělali cokoli, aby zlepšili své společenské postavení, včetně toho, že mě před dvěma týdny vydíral v *mojí* kanceláři, a to hned po smrti mého dědečka.

V hrudi mi znovu vzplál vztek. Kdyby bylo po mém, neopustil by New York s nepoškozenými kostmi. Naneštěstí jsem měl svázané ruce, obrazně řečeno, a dokud nepřijdu na to, jak je *rozvázat*, musím se chovat slušně.

Většinou.

„Ne, nebude.“ Obtočil jsem prsty kolem stopky sklenice a představil si, jak místo ní svírám Francisův krk. „Nikdo neuvěří, že si někoho беру tak narychlo, tedy pokud se něco nezvrtlo.“

Třeba že vaše dcera otěhotněla a svatba je vynucená. Všichni se kvůli té nárazce zavrtěli, zatímco já jsem se tvářil nezaujatě a mluvil znuděně.

Sebeovládání nebylo moje přirozenost. Když jsem někoho neměl rád, dal jsem si sakra záležet, aby to poznal, ale mimořádné okolnosti si žádaly mimořádná opatření.

Francis stiskl rty. „Co potom navrhuje?“

„Svatba za rok zní jako rozumnější časový rámeček.“

Nikdy by bylo ještě lepší, ale to bohužel nepřipadalo v úvahu. Rok stačí. Byla to dost krátká doba na to, aby s tím Francis souhlasil, a dost dlouhá na to, abych našel a zničil důkazy, kterými mě vydíral. Doufám.

„I veřejné prohlášení by mělo vyjít později,“ pronesl jsem. „Řekněme za měsíc, to nám poskytne čas, abychom vytvořili pořádný příběh, vzhledem k tomu, že jsme se s vaší dcerou spolu na veřejnosti ještě nikdy neobjevili.“

„Nepotřebujeme měsíc, abychom vymysleli příběh,“ odsekl.

Ačkoli domluvená manželství byla ve vyšší společnosti běžnou záležitostí, zúčastněné strany se dost snažily utajit pravý důvod sňatku. Přiznat, že se jedna rodina spojila s druhou pouze kvůli postavení, se považovalo za hrubé.

„Za dva týdny,“ zabručel. „Oznámíme to ten víkend, kdy se Vivian nastěhuje do vašeho domu.“

Napjaly se mi svaly na čelisti. Vivian vedle mě ztuhla, evidentně zaskočená zjištěním, že se ke mně

bude muset nastěhovat ještě před svatbou.

Byla to jedna z Francisových podmínek, aby mlčel, a já jsem se toho děsil už teď. Nesnáším, když mi někdo narušuje osobní prostor.

„Vaše rodina by si jistě také přála, aby se oznámení o zasnubách dostalo ven co nejdříve,“ pokračoval Francis a lehce zdůraznil slovo *rodina*. „Nemyslíte?“

Oplácel jsem mu pohled, dokud si nepoposedl a neodvrátil zrak.

„Tak tedy dva týdny.“

Datum, kdy vyjde oznámení, nebylo důležité. Jen jsem mu chtěl plánování ztížit, jak nejvíc to bude možné.

Důležitý byl termín svatby.

Jeden rok.

Jeden rok na zničení fotografií a zrušení zasnoubení. Bude to ohromný skandál, ale moje pověst ho unese. Pověst Lauových nikoli.

Poprvé za celý večer jsem se usmál.

Francis si znovu poposedl a odkašlal si. „Výborně. Společně vypracujeme návrh –“

„Připravím ho. Dál.“

Ignoroval jsem jeho pohled a znovu se napil merlotu.

Konverzace se přesunula k nezáživnému výčtu věcí, jako jsou pozvánky pro hosty, květiny a milion dalších věcí, které mě absolutně nezajímaly.

Pod kůží mi pěníla neutuchající zlost a vypnul jsem hlasy Francise i jeho ženy.

Místo abych pracoval na dohodě se Santerim nebo odpočíval v klubu Valhalla, musel jsem se v pátek večer věnovat jejich kecům.

Vivian vedle mě tiše jedla a zdálo se, že je ponořená do myšlenek.

Po několika minutách napjatého ticha konečně pro-

mluvila. „Jaký byl let?“

„Dobrý.“

„Vážím si toho, že jste si udělal čas a přiletěl sem, když jsme se klidně mohli sejít v New Yorku. Vím, že máte hodně práce.“

Ukrojl jsem kus telecího a vložil si ho do pusy.

Vivianin pohled mi vypaloval díru do tváře, zatímco jsem maso pomalu žvýkal.

„Taky jsem zaslechla, že čím víc nul má člověk na bankovním účtu, tím méně slov dokáže vyslovit.“ Její zdánlivě přívětivý tón by hravě prořízl máslo. „Jsem živoucím důkazem toho, že ta fáma je pravdivá.“

„Myslel bych si, že dědička z vysoké společnosti, jako jste vy, už ví, že o penězích se ve slušné společnosti nemluví.“

„Klíčové je to ve slušné.“

Přes rty mi přeběhl náznak úsměvu.

Za normálních okolností by se mi Vivian líbila.

Byla krásná a překvapivě duchaplná, měla inteligentní hnědé oči a přirozeně ušlechtilou stavbu těla, jakou si za žádné peníze nekoupíte. Jenomže s těmi svými perlami a tvídem od Chanelu vypadala jako kopie své matky a všech ostatních naškrobených dědiček, které se starají jen o společenské postavení.

Navíc byla Francisova dcera. Nemohla za to, že se narodila tomu bastardovi, ale mně to bylo fuk. Žádná míra krásy tuhle skvrnu na její reputaci nemohla vymazat.

„Není *slušné* mluvit takhle s hostem,“ dobíral jsem si ji tiše. Sáhl jsem po soli. Otřel jsem se jí rukávem o paži a ona viditelně ztuhla. „Co by na to řekli vaši rodiče?“

Vivianiných obav jsem si všiml ani ne hodinu po našem seznámení. Perfekcionismus, nekonfliktnost, zou-

falá potřeba rodičovského uznání.

Nuda, nuda, nuda.

Přimhouřila oči. „Řekli by, že *hosté* by měli dodržovat zvyky dobrého vychování stejně jako hostitel, včetně snahy vést zdvořilou konverzaci.“

„Jo? Patří k dobrým zvykům i to, že se oblékáte, jako byste vystoupila z továrny na Stepfordské paničky na Páté avenue?“ Přešel jsem pohledem po jejím kostýmku a perlách.

Bylo mi jedno, jestli takové oblečení nosí lidi jako Cecelie, ale Vivian v tom staromódním ohozu vypadala stejně nepatříčně jako diamant v jutovém pytlí. Bezdůvodně mě to štvalo.

„Ne, ale rozhodně mezi ně *nepatří* snaha kazit dobrou večeři nezdvořilostí,“ poznamenala Vivian chladně. „Měl byste si k obleku pořídit pěknou, ladící sadu vytříbených způsobů, pane Russo. Jako generální ředitel firmy s luxusním zbožím byste měl vědět lépe než jiní, jak jediný ošklivý doplněk dokáže zničit celý outfit.“

Další úsměv, stále chabý, ale skutečnější.

Přece jenom není tak nudná.

Pozůstatky mého náhle vzníceného pobavení však rychle syčivě vyhasly, když se do našeho rozhovoru vložila její matka.

„Dante, je pravda, že se všichni Russoové berou v rodinném sídle u jezera Como? Slyšela jsem, že jeho rekonstrukce bude hotová příští léto, před svatbou.“

Úsměv mi zmizel z tváře, jak se mi při té poznámce napjaly svaly.

Odvrátil jsem se od Vivian a podíval se na Ceceliin dychtivý výraz.

„Ano,“ řekl jsem stroze. „Od osmnáctého století se

všechny svatby Russoových konají ve vile Serafina.“

Vilu postavil můj pradědeček a pojmenoval ji po své ženě. Moje rodina měla kořeny na Sicílii, ale později se přestěhovala do Benátek a získala majlant obchodováním s luxusním textilem. Než v Benátkách skončil obchodní rozmach, byly její aktivity natolik rozmanité, že si své bohatství udržela a využila jej k nákupu nemovitostí po celé Evropě.

Nyní, o několik století později, byli moji současní příbuzní roztroušeni po celém světě – v New Yorku, Římě, Švýcarsku, Paříži –, ale vila Serafina zůstávala nejmilovanějším rodinným sídlem. To se radši utopím ve Středozemním moři, než bych ji pošpinil tou svaatební fraškou.

Můj hněv se znovu rozhořel.

„Báječné!“ Cecelie se rozzářila. „Jsem tak nadšená, že brzy budete součástí rodiny. Vy a Vivian se k sobě *dokonale* hodíte. Víte, ona mluví šesti jazyky, hraje na klavír a na housle a –“

„Omluvte mě.“ Odsunul jsem židli a přerušil Cecelii uprostřed věty. Uspokojovalo mě, jak nohy židle drsně zaskřípaly o podlahu. „Příroda volá.“

Po mé skandální neomalenosti se rozhostilo ticho.

Nečekal jsem, až někdo promluví, vyšel jsem z jídelny a nechal za sebou vytočeného Francise, rozhozenou Cecelii a rudou Vivian.

Hněv mě pořád pátil pod kůží, ale čím víc jsem se od nich vzdaloval, tím víc ochaboval.

V minulosti jsem se těm, kteří se mi postavili, okamžitě mstil. Moje motto vždycky znělo: udeřit rychle, tvrdě a na správném místě.

Svět se vyvíjel moc rychle na to, abych se nevyvíjel společně s ním. Vypořádal jsem se s problémy dostatečně nelítostně na to, abych zajistil, že v budoucnu

už žádné problémy nebudou, a šel jsem dál.

Řešení situace s Lauovými si naopak žádalo trpělivost. Což byla ctnost, kterou jsem neznal a která na mně byla našponovaná jako špatně padnoucí oblek.

Ozvěna mých kroků utichla, když mramorová podlaha přešla v koberec. Navštívil jsem už dost sídel s podobným rozvržením interiéru, abych uhodl, kde je toaleta, ale prošel jsem kolem ní a raději se vydal k masivním mahagonovým dveřím na konci chodby.

Po stisknutí kliky se objevila pracovna zařízená ve stylu anglické knihovny. Dřevěné obložení, přehřel kůží potaženého nábytku, akcenty v barvě lesní zeleni.

Francisova skrytá svatyně.

Alespoň nebyla přehnaně nazdobená zlatem jako zbytek domu. To bylo tak ohyzdné, až mi z toho začínaly krváčet oči.

Nechal jsem otevřené dveře a pozvolna přešel ke stolu. Pokud bude mít Francis problém s tím, že mu slídím po pracovně, jen ať se mi postaví.

Nebyl tak hloupý, aby nechal fotky povalovat za nezamčenými dveřmi, když věděl, že tu večer budu. A i kdyby tu ty fotky *byly*, určitě má někde jinde schované záložní kopie.

Usadil jsem se do jeho křesla, vytáhl z krabičky v zásuvce kubánský doutník, zapálil si ho a prohlížel jsem si místnost. Můj hněv vystřídalo uvažování.

Tmavá obrazovka počítače mě lákala, ale hackování jsem nechal na Christianovi, který už digitální kopie fotografií sháněl.

Přešel jsem k zarámovanému obrázku Francise a jeho rodiny v letovisku Hamptons. Z průzkumu jsem zjistil, že mají letní sídlo v Bridgehamptonu, a vsadil bych svého nově získaného Renoira na to, že alespoň

jednu sadu důkazů uchovává právě tam.

Kde ještě...

„Co to děláš?“

Kouř z doutníku zakrýval Vivian tvář, ale její ne-souhlasný tón byl jasný a zřetelný.

To byla rychlost. Čekal jsem, že bude trvat ještě přinejmenším pět minut, než ji rodiče donutí za mnou jít.

„Užívám si pauzu na kouření.“ Znovu jsem si líně potáhl.

Cigaret jsem se nedotkl, avšak kubánský doutník Cohiba jsem si sem tam dopřál. Alespoň pokud šlo o tabák, měl Francis dobrý vkus.

„V pracovním mého otce?“

„Evidentně.“ Když se kouř rozplynul a odhalil Vivianinu zamračenou tvář, naplnilo mou hrud' zlomyslné uspokojení.

Konečně. Nějaké viditelné emoce.

Začal jsem si myslet, že budu po zbytek našeho směšného zasnoubení s robotem.

Přešla místnost, vytrhla mi doutník z ruky a hodila ho do poloprázdné sklenice s vodou na stole, aniž by ze mě spustila oči.

„Chápu, že jsi asi zvyklý dělat si, co chceš, ale je mimořádně neslušné vytrátit se během večeře a kouřit v pracovním hostitele.“ V jejích uhlazených rysech se zračilo napětí. „Vrat' se laskavě za námi do jídelny. Vystydne ti jídlo.“

„To je můj problém, ne váš.“ Opřel jsem se do křesla. „Proč si neuděláš pauzičku se mnou? Slibuju, že to bude příjemnější než matčino láteření nad květinovou výzdobou.“

„Podle naší dosavadní komunikace o tom pochybuju,“ odsekla.

Pobaveně jsem sledoval, jak se zhluboka nadechla

a vydala ze sebe jeden dlouhý, vyrovnaný výdech.

„Nechápu, proč jsi tady,“ řekla Vivian, hlas měla klidnější. „Je jasné, že z té dohody nejsi nadšený, nepotřebuješ peníze ani spojení s mou rodinou a můžeš mít jakoukoli ženu, kterou chceš.“

„Můžu?“ zeptal jsem se protáhle. „Co když chci tebe?“

Zkroutila prsty do neúplných pěstí. „Nechceš.“

„Moc si nevěříš.“ Vstal jsem, obešel stůl a postavil se k ní tak blízko, až jsem viděl, jak jí pulzuje žíla na krku. O kolik rychleji by jí tlouklo srdce, kdybych jí sevřel vlasy a stáhl jí hlavu dozadu? Kdybych ji líbal tak, až by ji bolely rty, a vyhrnul jí sukni, až by žadonila, abych si ji vzal?

Slabinami mi projelo horko.

Ve skutečnosti jsem neměl zájem se s ní vyspat, ale byla tak upjatá a korektní, že si o to vyloženě říkala.

Ticho bylo ohlušující a já jsem zvedl ruku a přejel jí palcem přes spodní ret. Vivian začala dýchat mělčeji, ale neuhnula.

Pozorovala mě očima plnými vzdoru, zatímco jsem zkoumal atraktivní křivky jejích rtů. V porovnání s topornou formálností zbytku jejího zevnějšku byly její rty plné, měkké a znepokojivě dráždivé.

„Jsi nádherná žena,“ zamumlal jsem líně. „Třeba jsem tě zahlédl na nějaké akci a byl jsem tak okouzlený, že jsem tvého otce požádal o tvou ruku.“

„Jaksi pochybuju, že to tak bylo.“ Její dech mi přeběhl přes kůži. „Jakou dohodu jsi uzavřel s mým otcem?“

Poznámka o dohodě překazila smyslnost toho okamžiku stejně rychle, jako se objevila.

Zastavil jsem palec uprostřed jejího spodního rtu, pak jsem tiše zanádal a spustil ruku dolů. Kůže na mém prstu si pamatovala, jak hebké jsou její rty,

a pálila.

Francise jsem nenáviděl za to, že mě vydírá, a Vivian jsem nenáviděl za to, že se nechá takhle využívat. Tak co to, sakra, dělám, flirtuju s ní v jeho pracovně?

„Na to by ses měla zeptat svého drahého tatíčka.“ Jakmile jsem se zklidnil, rozlil se mi po tváři úsměv, krutý a bez špetky humoru. „Na detailech nezáleží. Ale měla bys vědět, že kdybych měl na výběr, ani náhodou se neožením. Nicméně obchod je obchod a ty...“ Pokrčil jsem rameny. „Ty jsi zkrátka součástí dohody.“

Vivian o otcově manipulaci nevěděla. Francis mě varoval, ať jí to neprozrazuju, což bych stejně neudělal. Čím méně lidí o vydírání ví, tím lépe.

Odhalil jednu z mých slabých stránek, a mě ani nenapadne vytrubovat ji do světa.

Vivianiny oči plály hněvem. „Jsi kretén.“

„Jo, to jsem. Radši si na to zvykni, *mia cara*, protože jsem taky tvůj budoucí manžel. A teď mě omluv...“ Záměrně pečlivě jsem si upravil sako. „Musím se vrátit na večeři. Jak jsi předtím říkala, stydne mi jídlo.“

Prošel jsem kolem ní a vychutnával si lahodnou příchuť jejího pobouření.

Jednoho dne se jí její nevyslovené přání splní, probudí se a zasnoubení bude odvolané.

Do té doby hodlám čekat na příležitost a budu spolupracovat, protože Francisovo ultimátum bylo jasné.

Bud' si vezmu Vivian, nebo můj bratr zemře.

KAPITOLA 4

Dante

Francis ani Cecelie neřekli o mé dlouhé nepřítomnosti u stolu v pátek večer ani slovo. Vivian se o našem krátkém rozhovoru v pracovně nezminila a já se vrátil do New Yorku nespokojený a napružený.

Jedním cvaknutím zapalovače jsem mohl sídlo Lau vypálit do základů.

Jenomže to by bohužel přivedlo úřady přímo na můj práh. Žhářství bylo špatné pro obchod a k vraždě jsem se nikdy nesnížil... zatím. Jistí lidi mě ale každý den sváděli k tomu, abych tu hranici překročil, a s jedním takovým mě shodou okolností spojovalo krevní pouto.

„Co tak strašně naléhavýho se děje?“ Luca se se zívnutím uvelebil na židli naproti mně. „Právě jsem vylezl z letadla. Měl bys člověku dopřát čas na spánek.“

„Podle společenských rubrik jsi poslední měsíc nespál.“

Místo toho obrazil večírky po celém světě. Jeden den na Mykonosu, druhý den na Ibize. Jeho poslední

zastávkou bylo Monako, kde u pokerového stolu prohrál padesát tisíc dolarů.

„Přesně tak.“ Znovu zívá. „Proto potřebuju spát.“

Ztvrdla mi čelist.

Luca byl o pět let mladší než já, ale choval se, jako by mu bylo jednadvacet, a ne jednáct.

Kdyby to nebyl můj bratr, bez váhání bych ho odřízl, *obzvlášť* vzhledem k tomu, do jaké lapálie jsem se kvůli němu dostal.

„Nejsi zvědavý, proč jsem tě sem zavolał?“

Luca pokrčil rameny a vůbec si nevšiml bouře, která zuřila pod mým klidným vzezřením. „Stýskalo se ti po brášce?“

„Ani ne.“ Vytáhl jsem ze zásuvky papírové desky a položil je mezi nás na stůl. „Otevři to.“

Nervózně se na mě podíval, ale vyhověl mi. Sledoval jsem jeho tvář, zatímco procházel fotky, nejdřív pomalu, pak rychleji, jak začal panikařit.

Když konečně zvedl hlavu, tvář měl o několik odstínů bledší, než když přišel, a mnou projelo zlomyslné uspokojení.

Alespoň pochopil, co je v sázce.

„Víš, kdo je ta žena na fotkách?“ zeptal jsem se.

Luca ztěžka polkl.

„Maria Romano.“ Poklepal jsem na fotografii na vršku hromádky. „Neteř mafiánského bosse Gabriela Romana. Sedmadvacetiletá, ovdovělá a strýček se v ní vidí. To jméno bys měl znát, vzhledem k tomu, že jsi s ní šukal, než jsi odjel do Evropy, jak dokazují tyhle fotky.“

Můj bratr sevřel ruce v pěst. „Jak jsi –“

„To není ta správná otázka, Luco. Správná otázka je, v jaké rakvi chceš být pohřbený, protože jestli se to Romano někdy dozví, budu ti muset naplánovat pohřeb!“

V pŕlce vĕty se strhla bouře, ŕivená tŕdny potlačovánŕm vztekem a frustrací.

Luca se pŕikrčil, když jsem odstrčil ŕidli a vstal, z tĕ jeho naprostĕ pitomosti se mi chvĕlo celĕ tĕlo.

„Mafiánská princezna? Do prdele, děláš si srandu?“ Jedním vzteklŕm pohybem jsem smetl desky ze stolu a společně s nimi jsem shodil i sklenĕné tĕŕitko. Sklo se hlasitĕ roztŕřístilo, zatímco fotky se rozletĕly po zemi.

Luca sebou trhl.

„Uŕ jsi v ŕivotĕ udĕlal pár blbostí, ale tohle je fakt vrchol,“ procedil jsem mezi zuby. „Víš, co ti Romano provede, jestli to zjistí? Vykuchá tĕ jako rybu tím nej-pomalejším a nejbolestivĕjším zpŕsobem. Nezachrání tĕ ŕádnĕ peníze. Tvoje tĕlo povĕsí pro výstrahu na dálniční nadjezd – pokud vŕbec nĕjakŕ tĕlo bude, až s tebou skončí!“

Posledního chlapa, kterŕ se dotkl ŕeny z Romanovy rodiny bez jeho svolení, našli s urŕznutŕm ptákem a vystŕelenŕm mozkem v loŕnici.

Dotyčný chlápek Romanovu sestŕenici jenom políbil na tvář. Proslŕchalo se, ŕe ten mafián svou sestŕenici ani nemĕl *rád*.

Pokud zjistí, ŕe se Luca vyspal s jeho milovanou neteŕí? Mŕj bratr bude o smrt prosit.

Lucova kŕŕe získala nezdravĕ zelenŕ nádech. „Ty to ne–“

„Co sis krucifix myslel? Jak ses s ní vŕbec seznámil?“

Bylo vŕeobecnĕ známo, ŕe se Romanovi izolují. Gabriel drŕel svĕ lidi pevnĕ na uzdĕ a ti jen zŕídkakdy zavítali do lokálŕ, které nekontrolovala rodina.

„Potkali jsme se v baru. Nemluvili jsme spolu dlouho, ale padli jsme si do oka a vymĕnili si čísla.“ Luca

mluvil rychle, jako by se bál, že po něm skočím, jestli přestane. „Teď, když je vdova, ji tolik nekontrolují, ale přísahám, že jsem netušil, kdo je, dokud jsme se spolu nevyspali. Řekla mi, že její otec dělá ve stavebnictví.“

Na spánku mi pulzovala žíla. „Dělá ve stavebnictví.“

A taky má noční kluby, restaurace a tucet dalších krycích podniků, kde provozuje svoje špinavé kšefty.

Kdyby šlo o někoho jiného než o Romana, vyřešil bych Francisovy výhrůžky tím, že bych mu zaplatil nebo uzavřel oboustranně výhodný obchod.

Ale na rozdíl od některých podnikatelů, kteří byli natolik neprozíraví, že se zapletli s podsvětím, já jsem si s mafií nezahrával. Jakmile jste na tenhle vlak naskočili, dalo se z něj dostat akorát v rakvi, a já bych se radši upálil, než bych se dobrovolně postavil do pozice, v níž bych se musel zodpovídat někomu jinému.

Francis toužil po tom, co mu může přinést moje příjmení. Romano? Ten by chtěl i můj poslední dolar a kapku krve, i potom, co by mého bratra podřízl.

„Vím, že to vypadá zle, ale ty to nechápeš,“ řekl Luca a ve tváři měl zmučený výraz. „Miluju ji.“

Padl na mě děsivý klid. „Ty ji miluješ.“

„Jo.“ Jeho tvář zněžněla. „Je fantastická. Krásná, chytrá –“

„Miluješ ji, ale poslední dva týdny ohneš všechno, co se hýbe.“

„To jsem nedělal.“ Luca zrudl. „To jsem jen předstíral, abych si udržel pověst, chápeš? Musel jsem na chvíli odjet, protože její bratranec utekl a strýc si došlápl na celou rodinu, ale byli jsme opatrní.“

Nikdy jsem nebyl blíž tomu, abych zavraždil člena rodiny. „Zřejmě ne *dost* opatrní,“ zavrčel jsem a Luca sebou znovu trhl.

Zhluboka jsem se nadechl a počkal, až mě přejde prudký vztek, pak jsem se pomalu a rozvážně posadil, abych se nenatáhl přes stůl a neuškrtil svého jediného bratra. „Chceš vědět, jak jsem k těm fotkám přišel, Luco?“

Otevřel pusu, pak ji zavřel a zavrtěl hlavou.

„Před dvěma týdny vešel do mé kanceláře Francis Lau a hodil mi je na stůl. Shodou okolností byl předtím ve městě a viděl tě s Marií. Oba vás poznal a nechal vás sledovat. Jakmile získal, co potřeboval, stavil se za mnou, aby uzavřel dohodu.“ Na rtech se mi usadil odměřený úsměv. „Troufneš si hádat, jaké jsou její podmínky?“

Luca znovu zavrtěl hlavou.

„Vezmu si jeho dceru a on si nechá důkazy pro sebe. Pokud to neudělám, pošle fotky Romanovi a ty zemřeš.“

Měl jsem výbornou ochranku. Byla dobře vycvičená, profesionální a morálně dostatečně flexibilní, aby se s nezvanými hosty vypořádala tak, že budoucí narušitele odradí od toho, aby se byť jen pletli do cesty.

Jenomže existoval rozdíl mezi bezpečností a trestem a válkou s podělanou mafií.

Luca vyvalil oči.

„*Do hajzlu*.“ Promnul si tvář. „Dante, já –“

„Už nic neříkej. Uděláš tohle.“ Přísně jsem se na něj podíval. „Okamžitě přerušíš s Marií veškeré kontakty. Je mi úplně fuk, jestli je to tvoje jediná pravá spřízněná duše a jestli po ní už nikdy nenajdeš lásku. Od téhle chvíle pro tebe neexistuje. Nebudeš se s ní vídat, mluvit ani jinak komunikovat. Pokud to uděláš, zmrazím ti všechny účty a zařadím na černou listinu všechny, kteří by ti finančně vypomáhali.“

Náš dědeček věděl, že Luca nezřízeně utrácí, a v závěti svěřil plnou kontrolu nad firmou a rodinnými financemi mně. Být na černé listině u mě znamenalo být na černé listině u všech v našem společenském okruhu, a dokonce ani Lucovi idiotští kamarádi nebyli tak pitomí, aby to riskovali.

„Taky ti snižuju měsíční kapesné na polovinu, dokud neprokážeš, že se dokážeš rozhodovat líp.“

„Cože?“ vybuchl Luca. „Nemůžeš –“

„Ještě jednou mě přerušíš a nedostaneš nic,“ pronesl jsem ledově. Zmlkl, ale tvářil se vzdorovitě. „Zbylou polovinu peněz si *vyděláš* tím, že přijmeš práci v jednom z našich obchodů, kde se k tobě budou chovat jako ke každému jinému zaměstnanci. Žádné zvláštní výhody, žádné chlastání ani pletky v práci, a ne, že odejdeš na oběd a vrátíš se za dvě hodiny. Jestli se budeš ulívat, odstřihnu tě nadobro. Rozumíš?“

Luca dlouho mlčel, pak stiskl rty do tenké linky a krátce přikývl.

„Fajn. A teď vypadni z mé kanceláře.“

Kdybych se na něj musel dívat ještě minutu, mohl bych udělat něco, čeho bych litoval.

Musel vycítit hrozící nebezpečí, protože vstal a bez slova se vydal ke dveřím.

„A Luco?“ Zastavil jsem ho, než otevřel. „Jestli zjistím, že jsi porušil moje pravidla a znovu kontaktoval Marii, zabiju tě sám.“

Udeřil jsem ho pěstí do břicha, tvrdě a přesně. Můj první úder té noci.

Šuměl ve mně adrenalin a Kai při nárazu zahekal. Kdokoli jiný by se zapotácel a vyrazil si dech, ale Kai

se, přesně jak byl jeho styl, jen na pár vteřin zastavil a pak se oklepal.

„Vypadáš rozrušeně,“ řekl a vedl protiúder levým hákem. Vyhnul jsem se mu s rezervou pár milimetrů. „Blbej den v práci?“

Navzdory přímému zásahu, který právě obdržel, se v jeho otázce objevil náznak pobavení.

„Něco takovýho.“

Po čele mi tekl pot a zalil mi záda, jak jsem si v ringu vybíjel frustraci.

Po práci jsem zamířil rovnou do klubu Valhalla. Většina členů dávala přednost lázním, restauracím nebo luxusnímu pánskému klubu, což znamenalo, že v boxerské tělocvičně byl většinou kromě mě a Kaie málokdo.

„Slyšel jsem, že dohoda se Santerim pokračuje, takže o to nepůjde.“ Kai se navzdory agresivitě našeho úvodního kola sotva zadýchal. „Možná nejde o práci. Třeba...“ Zatvářil se zhloubaně. „To souvisí s tvým zasnoubením s jistou dědičkou klenotnictví.“

Když jsem ho zasáhl do dolních žeber, znovu trochu zahekal, ale to mu nezabránilo, aby se nezasmál tomu, jak se mračím.

„Měl jsem za to, že víš, že snažit se utajit něco tak významného nejde,“ řekl. „Celá kancelář si o tom šušká.“

„Tví zaměstnanci by měli víc pracovat a míň drbat. Možná by se pak prodalo víc výtisků.“

Oznámení o mém zasnoubení mělo vyjít v prestižní internetové rubrice časopisu *Mode de Vie* až v polovině září, ale tenhle magazín plný luxusní módy a stylu byl korunním klenotem mediálního impéria manželů Youngových. Překvapilo by mě, kdyby Kai o zasnubách *nevěděl* dopředu.

„Nikdy mě nenapadlo, že se dočkám dne, kdy se oženíš.“ Mé rýpnutí ignoroval. „A s nikým jiným než s Vivian Lauovou. Jak se ti podařilo ji tak dlouho tajit?“

„Ještě nejsme svoji.“ Zablokoval jsem další pokus o úder. „A netajil jsem ji. Naše zasnoubení je obchodní dohoda. Než jsme ji uzavřeli, nelil jsem do ní víno ani ji nebral na večeře.“

Slovo *zasnoubení* mi v ústech zanechalo hořkou pachut'.

Představa, že se k někomu připoutám na zbytek života, byla stejně lákavá jako vejít do oceánu s betonovými tvárniciemi připoutanými k nohám.

Dával jsem přednost práci před lidmi, spousta z nich neocenila, že jsou až na druhém místě za smlouvami a schůzkami. Ale obchod dost vynášel, byl praktický a většinou předvídatelný. Vztahy nikoli.

„To dává větší smysl,“ řekl Kai. „Měl jsem tušit, že fúze a akvizice ovládnou i tvůj osobní život.“

„Vtipný.“

Smích ho opustil, když jsem ho udeřil do čelisti a on mi to oplatil úderem, který mi vyrazil vzduch z plic.

Konverzace utichla a nahradilo ji chrčení a nadávky, zatímco jsme do sebe bušili.

Kai byl ten nejmírnější člověk, jakého jsem znal, ale měl v sobě surovou soutěživost. Minulý rok jsme spolu začali boxovat, a když jsem chtěl upustit páru, byl mým partnerem, protože se nikdy nedržel zpátky.

Kdo by chodil na terapii, když může každý týden dát kamarádovi přes hubu?

Úder, úskok, úhyb, úder. Pořád dokola, dokud jsme večer nezakončili remízou a podstatně většími modřinami, než když začínal.